ISSN 0132-4462.
№ 4 2007
КВІТЕНЬ

перець

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

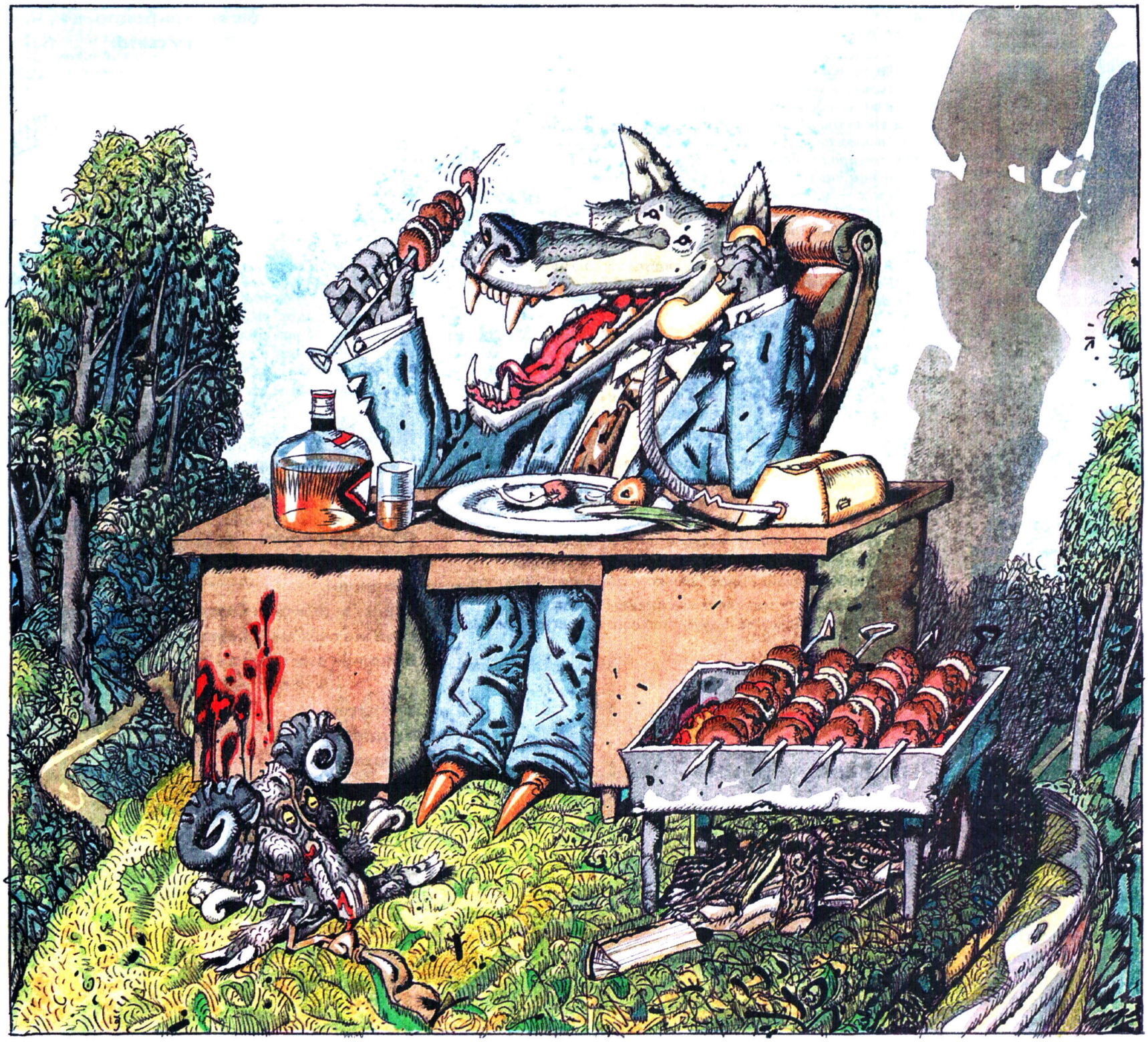

— Так-так, чудовий був заступник! Згорів на роботі...

Дмитро Білоус

Василь Еллан-Блакитний

Петро Лубенський

Остап Вишня

Олександр Довженко

Володимир Гливенко

Валерій Зелінський

Іван Немирович

Степан Олійник

Володимир Олійник

Федір Маківчук

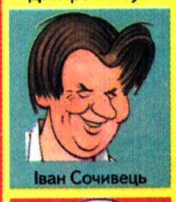
Іван Сочивець

Анатолій Воропай

Анатолій Арутюнянц

Володимир Іванович

Всеволод Нестайко

Валентин Чемерис

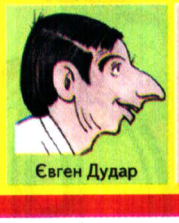
Євген Дудар

Петро Ребро

Володимир Бондаренко

Сергій Герасимчук

Михайло Прудник

Валентин Лагода

Павло Глазовий

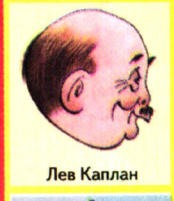
Лев Каплан

Андрій Кримський

Ігор Александрович

Костянтин Діденко

Пилип Капельгородський

Віталій Коваль

Григорій Безбородько

Галина Лозова

Олег Чорногуз

Василь Чечвянський

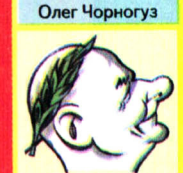
Микита Годованець

Броніслав Жуковський

Геннадій Літневський

Володимир Гончаров

Лаврін Гроха

Валентин Литвиненко

Олесь Громов

Василь Кравчук

Юрій Іщенко

Віктор Семеняка

Олександр Монастирський

Павло Добрянський

Микола Білокопитов

Павло Стороженко

Олександр Лук'яненко

Олександр Дубовський

Валерій Сингаївський

Павло Ключина

Грі (Віктор Григор'єв)

Кость Михеїв

Леонід Сухоруков

Аркадій Бордуніс

Анатолій Житник

Людмила Самгіна

Юрій Рибников

Людмила Василенко

Володимир Дугар

Ігор Лагоза

Володимир Пальцун

Раїса Герасимчук

Валерій Чмирьов

Георгій Майоренко

Володимир Субота

Василь Фльорко

Марія Пилипенко

Сергій Федько

Микола Капуста

Редакційному колективу, авторам і читачам журналу «Перець»

Шановні друзі!

Прийміть мої щиросердні вітання з нагоди ювілею журналу «Перець».

85 років тому на світ з'явився український ілюстрований журнал сатири та гумору. Його творцями й авторами були такі відомі літературні діячі та художники, як Остап Вишня, Олександр Довженко, Василь Еллан-Блакитний, Анатолій Петрицький, Олександр Ковінька, Федір Маківчук, Степан Олійник, Павло Глазовий, Валерій Зелінський, Анатолій Арутюнянц, Сергій Герасимчук.

З того часу «Перець» став улюбленим виданням українських читачів. Журнал близький і зрозумілий широкій аудиторії, бо завжди стояв і стоїть на патріотичних позиціях, силою сатири і гумору розвінчує наші вади та негаразди, утверджує національну самосвідомість.

Сміх — це універсальні ліки, придатні для оздоровлення як окремої особистості, так і цілого суспільства. Тож нехай вам, шановні «перчани», ніколи не бракує снаги слугувати цій благородній і потрібній справі.

Вітаю всіх зі святом шанованого мною видання.

Бажаю високих тиражів, відданих читачів, міцного здоров'я, добра і благополуччя.

Віктор ЮЩЕНКО.

УКАЗ
Президента України

Про відзначення державними нагородами України працівників редакції журналу «Перець», м. Київ

За вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняної журналістики, багаторічну плідну творчу діяльність **постановляю:**

Нагородити орденом «За заслуги» III ступеня
ПРУДНИКА Михайла Васильовича — головного редактора.

Нагородити медаллю «За працю і звитягу»
ГЕРАСИМЧУК Раїсу Іванівну — старшого літературного працівника.

МОЛЯКЕВИЧА Дмитра Панасовича — заступника відповідального секретаря.

Присвоїти почесні звання:

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ПРАЦІВНИК КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ»

ПИЛИПЕНКО Марії Віталіївні — художньому редакторові.

«ЗАСЛУЖЕНИЙ ХУДОЖНИК УКРАЇНИ»

КОХАНУ Олексію Кузьмичу — головному художникові.

Президент України **Віктор ЮЩЕНКО.**

30 березня 2007 року *м. Київ.*

НАРОДНИЙ СМІХ

Народ великий склав пісень багато.
Вони лунають в будень і у свято.
І поруч них,
І часто в них самих
Звучить то лагідний,
А то перчений сміх.

Якщо ж народ співає і сміється,
То, значить, в нім безсмертне
серце б'ється,
Вирує кров гаряча, не стара
В ім'я любові,
Правди
І добра.

Не марно ж він загарбнику
султану
Підніс таку сатиру бездоганну;
І корчував його разючий сміх
Всю покруч, захребетників лихих.

Підступні вороги —
Сучасні
І колишні,
Запам'ятали сміх Остапа Вишні!
І той же сміх моїх одноперчан
Виполює всю нечисть та бур'ян.

Усе дурне,
Блудливе
І вороже
Народ обов'язково переможе.
І жити буде в далях вікових
Його душа,
Його прекрасний сміх!

Володимир ІВАНОВИЧ.

ПЕРЦЕВІ – 85!

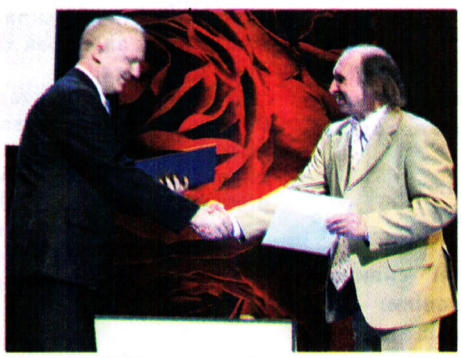

Андрій Масальський вручає привітання від Президента України редакторові журналу Михайлові Пруднику.

Ще ніколи в нашому журналі ви не бачили стільки дружніх шаржів. Їх мало бути б ще більше. Тільки брак місця не дозволив це зробити. Адже 85 років — вік поважний. За цей час славу «Перця» творило і примножувало не одне покоління письменників, художників, фейлетоністів, наших позаштатних авторів, читачів.

Багато з них зібралося 1 квітня у столичному Палаці культури «Україна», щоб відзначити високий ювілей журналу. Були усмішки, жарти... А найчастіше лунало: «А пам'ятаєш?»

Керівник служби інформаційних стратегій секретаріату Президента Андрій Масальський зачитав привітання Віктора Андрійовича Ющенка редакційному колективу і читачам журналу «Перець» та Указ Президента про відзначення нагородами України працівників редакції.

Ну, а потім уславлений квартет «Явір» заспівав «Наливаймо, браття, кришталеві чари...», вітали перчан творчі колективи «Українські вечорниці» і «Нота Нео», заслужені артисти України Володимир Шинкарук із Житомира, Анатолій Гнатюк і Сергій Колантай із Києва, Володимир Пушкар з Івано-Франківщини, поет-сатирик Михайло Пасічник...

Євген Дудар: «З ювілеєм вас, друзі!»

Вели урочисте дійство — письменник-сатирик Євген Дудар і головний редактор журналу «Перець» Михайло Прудник.

А на закінчення заспівали пісню, яку усі вважають народною, не підозрюючи, що її написав славний перчанин Валентин Лагода: «І в вас, і в нас, хай буде гаразд!..»

Щиро вдячні Міністерству культури і туризму, Національній спілці письменників України, Національній спілці журналістів України, Національній радіокомпанії, Державному видавництву «Преса України», усім читачам за привітання і підтримку.

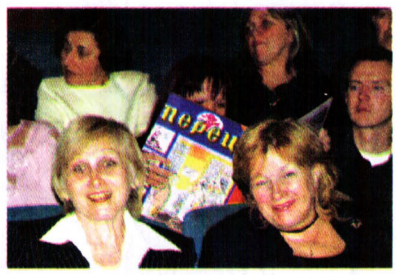

Віталій ГРІНЧЕНКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

— Не треба було робити щеплення від пташиного грипу.

Сергій ФЕДЬКО

1922 НАШ ЛІТОПИС 2007

Смішинки з полтавської скриньки

* * *

Був у мене цуцик. Маленький, симпатичний собачка. І раптом мій цюцько захворів. Ветеринар оглянув, сказав: «Схоже на сказ». Питає: «Гладили рукою?» Відповідаю: «Гладив». «Отож — стережіться. Походіть на пастерівську станцію. Ніж вам переживати — сказюся чи не сказюся, — хай вам трохи голкою пошпигають. Не лякайтеся — штука легенька».

Ходю. Колюся. Повертаючись у суботу, набрав різнобарвних квітів. Зайшов привітати з іменинами мою землячку.

Чоловіка вдома не було. На роботі. Правду сказати, він і після роботи частенько затримувався. У буфеті страждав... Буфетними «каплями» мастив пересохлі губи.

Землячка мені і сього, і того, і винця, припрошує:

— Будь ласка!

— Не можу!

— Та це ж «Рислінг»!

— Не можна й «Рислінгу».

— Що ж таке — печінка?

— Ні інше. Погладив скаженого собачку.

— Ну й що?

— Ну й нічого. Колюся. Півроку не пити.

— Боже! Яке щастя! Півроку не вживати отрути!

Прийшов чоловік додому цього разу сухим-сухісіньким. Землячка відразу й накрила його мокрим рядном:

— Де ти був?

— Як де — на роботі. Що ти, що ти?.. Чого ти прискіпалася?

— Я питаю, де ти був, коли порядних людей скажені собаки кусали?

* * *

Три брати, три музиканти чудово й пречудово виконують народні пісні, народні танці.

Після огляду їх питають:

— Шановні скрипалі! Ви й по нотах граєте?

Симпатичні, обсіяні сивиною, вправні скрипалі відповіли:

— Ні, ми граємо більше по свайбах...

* * *

Молодий байкар написав новорічну байку. Коротеньку байку про злодія Тхора.

Як ніч, так і біда — двох курочок у пташнику не хватає.

Байку надрукували в районній газеті. Раптом — дзвінок. Дзвонять з однієї районної установи.

— Ви писали, ваша байка?

— Моя.

— Просимо завітати до нас.

Автор зайшов, сів. А йому чемненько:

— Будь ласка, опишіть докладненько: ім'я і по батькові Тхора. Де живе? Коли він курей хапав, та хто йому допомагав?

— Пробачте! Ви, очевидно, мою байку зрозуміли буквально? Ім'я мого Тхора алегоричне. Байка написана в манері письма Езопа, широко відомого в області..

— Ах, Езопа?.. Дак, кажете, він уже працює в обласному центрі? Тоді пробачте! Вибачайте, що ми вас потурбували.

Ол. КОВІНЬКА.

«Перець» № 15, 1974 р.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

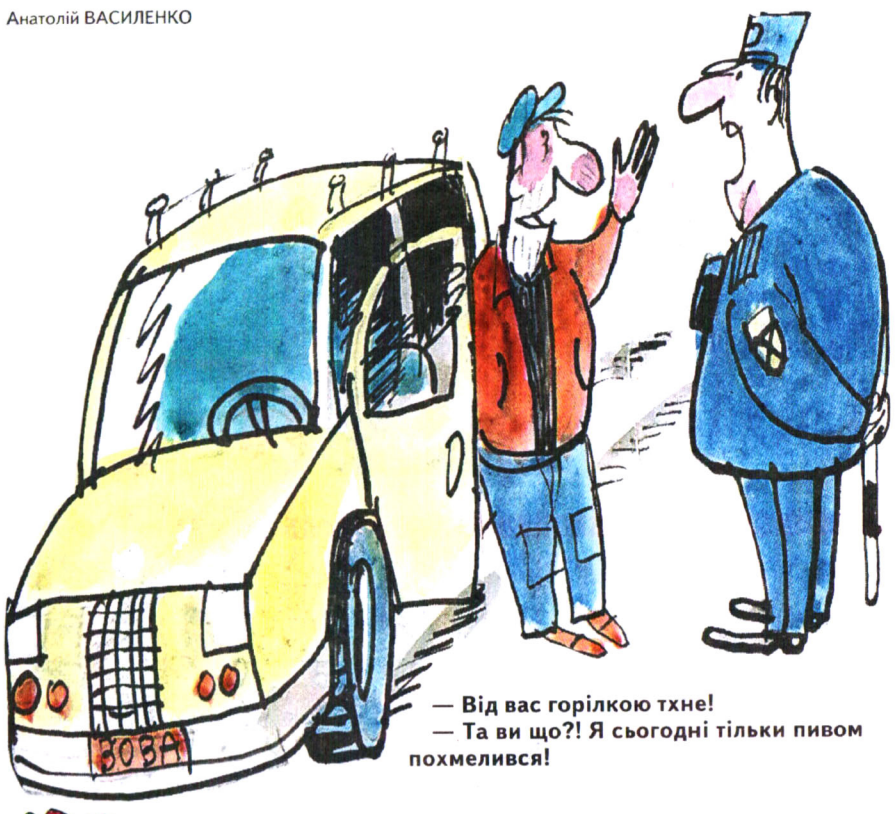

— Від вас горілкою тхне!

— Та ви що?! Я сьогодні тільки пивом похмелився!

ВІКНО НА ВУЛИЦЮ

ГУМОРЕСКА

Одне вікно моєї крамнички виходить на центральну вулицю міста. Коли клієнтів нема, сиджу на ослінчику й розглядаю білий світ. Чого лишень не побачиш!

От і побачив на свою голову...

Якось по обіді — глип у вікно, а там — міліцейський «бобик».

Зупинився навпроти мого вікна. Бачу, вийшло двоє: один — у цивільному, другий — у формі. І прямісінько до моєї крамнички.

Заходять. Привіталися за руку. А тоді той, що у формі, каже:

— Вам у вікно все видно.

— Видно, а чого ж,— погоджуюся.— Все — як на долоні: і красуні, і п'яндиги, і машини...

— От, от!— перервав мене той, що у цивільному. Але одразу ж і умовк.

— А сьогодні ви машини бачили?— делікатно поцікавився той, що у формі.— Вони навпроти вашого вікна стояли?

— Стояли. «Жигулі» синього кольору і чорне БМВ.

— А зараз, гляньте, що стоїть?— примружив око той, що в цивільному.

Зиркнув — «Жигулі» стоять, а БМВ нема.

— Іномарка вже поїхала,— кажу.

— А хто з неї виходив, коли вона припаркувалася

Василь ФЛЬОРКО

— Цьому давно пов'язку не міняли...

Микола КАПУСТА

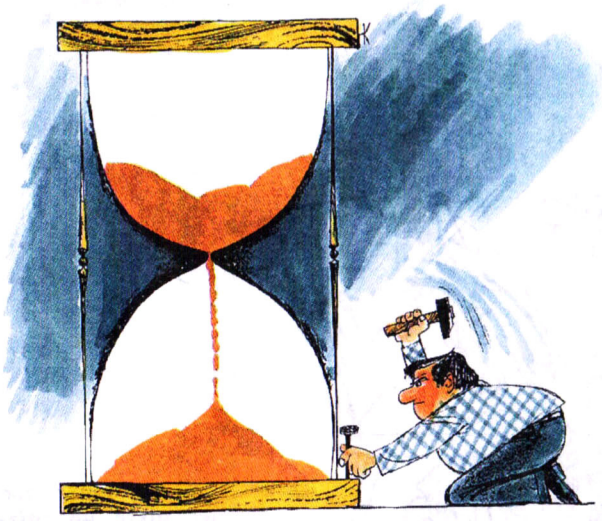

навпроти вашого вікна, часом не помітили?— знову почав доскіпуватися той, що у формі, дістаючи з теки аркуш та ручку.

— Ні, не помітив,— чесно відповідаю і для годиться додаю: — Мабуть, мужчина, бо жінки на таких махинах не їздять.

Гості перезирнулися.

Я пригадав, що якийсь чоловік тоді перебігав вулицю. А куди саме, — не примітив, бо мій єдиний на той час, клієнт зібрався йти і я взявся провести його.

Про все це я й розповів гостям.

— Так-так,— постукав по підвіконню той, що у цивільному.— Ниточка, здається, намацується. А відвідувача ви запам'ятали?

— Як його не запам'ятати,— кажу, підставляючи ослінчика тому, що у формі.— То мій постійний клієнт. Його в місті кожний собака знає. Працює гицлем...

— А який він із себе?— взяв мене за гудзик камізельки той, що у цивільному.

Описав усі прикмети постійного клієнта. Навіть згадав, що гицель любить пити пиво просто з пляшки і ніколи відкривачки не просить, а користується зв'язкою ключів.

— Зрозуміло, це вже щось,— задоволено потер руки той, що у формі.— А після пива куди він направився?

— Певно, на службу,— роблю припущення.

І тут отой, що у цивільному, схопив мене за барки:

— Я, я на БМВ приїхав! На кілька хвилин заскочив в аптеку. Коли туди заходив бачив, як ви прощалися на своєму порозі з відвідувачем. Ще й гукнули йому навздогін: «Забирай, щоб людей не лякала!» А коли я вийшов з аптеки, за машиною й слід прохолов...

— А це значить,— пильно подивився на мене отой у формі,— що ви підштовхнули відвідувача на злочин. Ймовірно, машина вам затуляла вид на вулицю, і ви вирішили прибрати її з-перед очей чужими руками. А тут і виконавець із ключами нагодився... Беріть ручку і пишіть пояснювальну. Поки що як свідок. А там побачимо. Можливо, і як співучасник підете під статтю...

Що я мав робити? Взявся писати пояснювальну...

Наступного дня на очній ставці з гицлем у райвідділі всі підозри щодо викрадення іномарки відпали, позаяк мій постійний клієнт у час угону БМВ забирав із сусіднього двору скажену сучку.

Проте висновок я зробив. Але те вікно, аби не мати зайвого клопоту, я замурував.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Сатира молодих

ЕКСПЕРИМЕНТ

Мені часто в голову приходять дивні задуми. Навіть нездійсненні. Якось я, наприклад, захотів провести такий експеримент: хоча б на одну дощову ніч зачинити у своїй кімнаті Федора Семеновича, який десять років запевняє, що через рік я отримаю нову квартиру.

З цією думкою я звернувся в юрконсультацію. Мені відповіли: «За одну ніч вам дадуть один рік».

— А коли б зачинив хлопчик?

— Його батько заплатив би штраф і дав би синові доброго прочухана,— пояснив старший юрист-консультант.

Я вирішив свій експеримент випробувати при допомозі сусідського хлопчика Генки. Генка погодився з однією умовою: тільки не тепер. Я чекав, щодня купуючи Генці цукерки і квитки на дитячі кінофільми. І от одного разу, коли його батьки поїхали на село, Генка провів експеримент — він зачинив Федора Семеновича... у своїй квартирі.

Експеримент удався — вчора я одержав квитанцію на оплату штрафу. Генчин батько — ордер на квартиру.

Олег ЧОРНОГУЗ.

м. Вінниця.

ЕКОНОМНА МАТУСЯ

— Пора вже, жінко, нам пора
Віддати Олю за Петра,—
Звернувся Федір до дружини.
— Підождем місяць-півтора
Та разом справимо й хрестини.

Михайло ХИЖКО.

с. Голоби
Ковельського району
Волинської області.

БАЄЧКИ У ПРОЗІ

Рукавиці: — Нас велике начальство на руках носить!

Оселедець у гастрономі ***(після довгих міркувань):***

— Я збагнув істину, що життя на землі дуже солоне.

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

«Перець» № 23, 1962 р.

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

— Ну, тепер вас уже ніхто не впізнає!

ІРОНІЗМИ

✓ *У нас все розорганізоване, добре організована лише злочинність.*

✓ *У житті є завжди місця для подвигів, проте ліпше бути подалі від отих місць.*

✓ *Лотерея – найбільш точний облік кількості оптимістів.*

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

Аркадій БОРДУНІС **(1979)**

— Знову на сусідньому стадіоні пенальті б'ють.

Сергій ГЕРАСИМЧУК **(1979)**

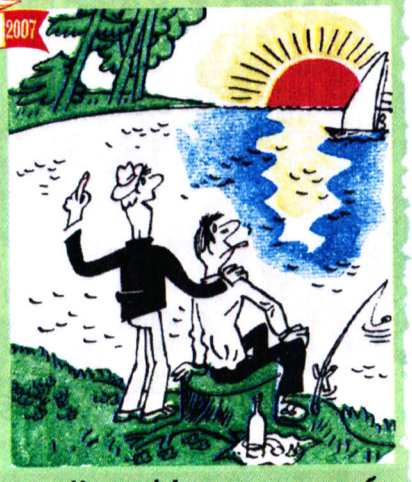

— Чудово! Але все це я вже бачив по кольоровому телевізору.

Олег ГУЦОЛ

Професор, або Притча про вченість

ЖАРТ

Професор жив учено і стодумно.
На світ дивився з-під кошлатих брів
Допитливо, прискіпливо й розумно.
(Чи ж бачив хто дурних професорів?!.)
Отож він раз — і голосно при тім —
Таке сказав, що всі аж заніміли
(Конкретно що — того не зрозуміли,
І це ще більш сподобалось усім)...

Страшна це річ — ота висока вченість —
Йди, спробуй, осягни всю таїну.
Чудуємось, уздрівши височенність,
Лякаємось, як глянем в глибину.

А все-таки,— спитаєте, напевно,—
Чим так вразив учений чоловік?
Яку ж то мудрість він тоді пророк?
Тож знайте і не мучтеся даремно.

— Який я дурень! Ох же й дурнуватий! —
Промовив сам до себе він зі зла,
Але сказав латиною слова ті —
І в цьому сила вченості була.

Іван СВАРНИК.

«Перець» №17, 1984 р.

ДУНЬКА

БАЙКА

Дотепну та веселу
Сатирик-гуморист
Утнув новелу
(У цьому ділі мав він
справжній хист).
Та перш, аніж пустить її в міста і села,
А тобто — в друк,
Сусідку кличе він дебелу:
Як сприйме Дунька витвір творчих мук?
(На слухачі, це зветься, обкатати).
Слухач прийшов. Опасистий, кирпатий.
Сатирик наш почав читати.
Читав, читав... Які вже не були місця,
Такі, що й мертвий міг би реготати,
А Дунька — ані руш, ані слівця.
Мовчить. І так до самого кінця.
Замисливсь Гуморист. А був він молодця,
У всяких витівках бувалий був бувалець.
Тиць! — перед Дунькою показує він палець,
«Ги-ги!» — враз Дунька затряслась.
«Ги-ги!» — аж за живіт взялась.
«Ги-ги, ги-ги...» —
«Та, Дунько, май перепочинок!»
«Ги-ги, ги-ги!..» — та на увесь будинок.

* * *

Сміяться з Дуньки — зась.
Що ж, Дунька Дунькою. Що з неї взять?
Нічого.
Та є у нас — біда! — цінителі смішного,
Яким натура Дуньчина передалась.

Анатолій КОСМАТЕНКО.

«Перець» № 11, 1969 р.

ЗАСПОКОЇВ

УСМІШКА

Ледащо і п'яничка, син однієї ночі кричав уві сні, чортихався, комусь погрожував, сварився несамовито. Вранці батько запитав:

— Чого це ти, Петре, всю ніч мені спати не давав: снилось чи виділось лихе?

— Снилось,— відповів понуро син.

— Що ж тобі снилося — мабуть, хтось до праці примушував? — цікавість взяла батька.

— Ні, не вгадали. Снилось, нібито я на тім світі в пекельнім казані у сірці із смолою варився.

Подумав батько і відповів розсудливо:

— Воно таке діло — що заслужив, те й матимеш.

— Ви теж були зі мною в однім казані,— усміхнувся на те син.

— Я?! Цього ще не вистачало. За що?

— Та, мабуть, за те, що я ваш син.

— А мати?

— Дрова під казан пхала.

— Ну, мати може. Вона у нас працьовита.

Іван ГАЙДАЙ.

«Перець» № 4, 1984 р.

Олексій КОХАН (тема Михайла Прудника)

— А тут у групу підтримки якої партії записують?

— Дідько його знає, але платять добряче.

БЕ-ША **(1948)**

— Чи довго ще мені до вас ходити?

— Сьогодні останній раз. Із завтрашнього дня будете ходити до мого заступника,— я йду у відпустку.

Сучасні діалоги

МУЖИЦЬКА АРИФМЕТИКА

— Радіо слухаєте, Остаповичу?

— Та слухаю, коли час є. Вух не позатикаєш. Та вони, обранці наші, нівроку, голосисті. Хоч у хор записуй. Кожен своєю промовою до нутра дістає.

— Ось-ось. Влучно сказано, Остаповичу. Саме до нутра й дістає. Можна сказати, до самого шлунку. Особливо, коли про соціальну захищеність народу дебатують.

— Дебатують! Так гучно дебатують, що мало стеля у Верховній Раді не піднімається.

— І все довкола наболілого, Остаповичу. Бачте, ніяк не можуть визначити межі між заможністю і бідністю. Депутати свої аргументи виставляють, а Уряд свої. Одні доводять, що пенсію та зарплату треба підняти. А інші стоять на тому, що можна обмежитися й тим, що є.

— Еге. А доки пани чубляться — на мужикові шкіра тріщить. За житло через кожних два місяці надбавка, за телефон — надбавка, за антену на даху, одну на сотню людей, надбавка, за ту ж нікчемну радіоточку — надбавка. Ніби з тієї точки можна більше вислухати, ніж у неї говорять.

— Так воно, Остаповичу. Урядовці мають свої резони, а мужики, тобто ми, прості люди, свою арифметику маємо. Як ото колись Степан Васильченко описував. А та арифметика дуже інтересна. Значить, так. Пенсію маєш, приміром, два мільйони з гачком, а за квартиру дали тобі перерахунок теж на два мільйони з гачком. Питається в задачі: а за що ж людині купити хоча б хліба? За що купити картоплі? Вже не кажучи про масло, сало, м'ясо, цукор. І не кажучи хоч про якісь шкарпетки.

— Так, так. А купуватимеш хліб і картоплю, на оплату квартири лишається дуля з маком. А комунальники не дрімають. Вони своє стягнуть. Як ото латану свитку з вдови, за подушне. Словом, вибирайте, люди, між холодом і голодом.

— Де ж істина, Остаповичу? Як її знайти? Як намацати оту межу бідності, за якою людині вже нічого не потрібно. Ні хліба, ні масла, ні тепла в хаті, хіба проводи в останню путь? Треба ж якось допомогти нашим депутатам і урядовцям в їх пошуках і турботах.

— Я гадаю, що найкраще б розв'язати цю арифметичну дію простим способом.

— Яким же, Остаповичу?

— А ось так. Хоч на два-три місяці посадовити їх всіх на наше мужицьке місце. На нашу зарплату чи пенсію. З оплатою за квартиру, з витратами на харчування сім'ї, на проїзд та інше. Рішення одразу й знайшлося б. І визначилась би межа бідності та умовний прожитковий кошик, довкола яких так наполегливо дебатують мудрі державні мужі, що аж лисніють від вгодованості та розкошів за рахунок свого улюбленого народу.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

«Перець» № 23-24, 1995 рік.

Вінегрет із перцем

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

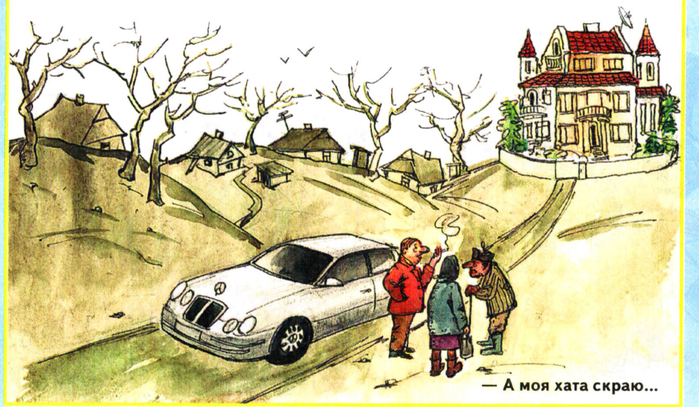

— А моя хата скраю...

Олександр КОСТЕНКО

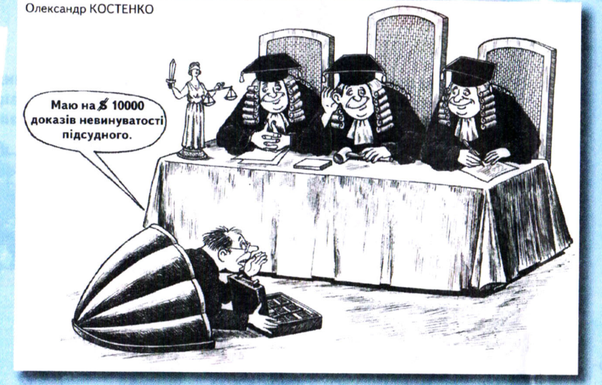

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

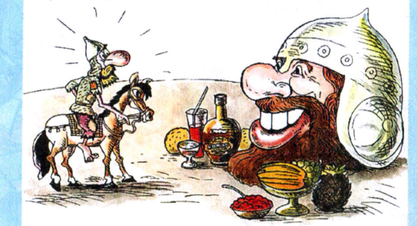

— Головою працювати треба!

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

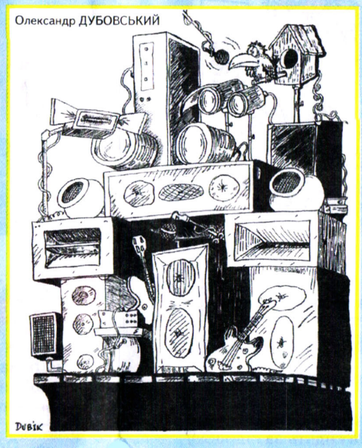

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

— Друг не зрозумів гумору...

Володимир АДАМОВИЧ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

— На ваше прохання виступає заслужений воронячий хор.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Перед виборами ти обіцяв нагодувати народ — от ми тобою і пообідаємо...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

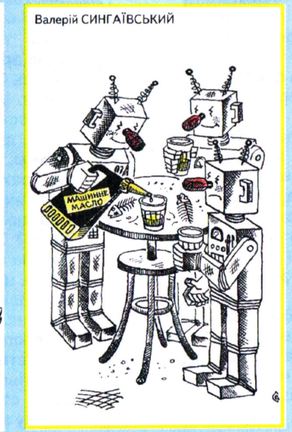

Олександр СТРІЛЕЦЬ

— Миколо, та віджени ж козу! Бач, за-чи-тав-ся!

Олексій КОХАН

— Учора хворий виглядав набагато краще.
— Так він тоді ще не знав, скільки доведеться платити за лікування...

Народні усмішки

60-років

ПОТОЛОЧЕНІ ГАРБУЗИ

— Мамо, а де я взявся? — запитав чотирилітній хлопчик.
— У гарбузах тато спіймав,— відповіла мати.
— А тато де взявся?
— Його бабуся теж у гарбузах спіймала. Та й мене там же.
— Ага,— глибокодумно відзначив хлопчик. — Значить, того ото в нас і гарбузи такі потолочені. А бабуся казала, що то — свині.

НА ЧОМУ Ж СТОЯТИ!

На уроці фізкультури в другому класі вчителька каже:
— Підніміть, діти, ліву ногу. Так. Добре. А тепер праву...
Діти підняли, а Василько все стоїть на лівій нозі. Вчителька запитує:
— А ти чому не піднімаєш правої?
— На чому ж я тоді буду стояти? — дивується хлопчик.

ДБАЙЛИВИЙ ЗЛОДІЙ

Був у нашому селі один злодійкуватий чоловік. Не міг, щоб чогось не поцупити. Ото побачить де дошку чи щось інше, миттю під пахву та й приказує:
— Треба взяти, бо ще хтось украде.

ПАРОЛЬ

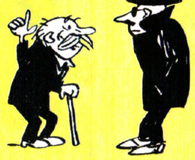

Агент іноземної розвідки шукав свого напарника. За адресою він прийшов до потрібного йому будинку. З дверей виходить дідусь. Агент до нього з паролем звертається:
— Каструлі тут ремонтуються?
А дідусь йому:
— Та які там каструлі. Якщо ви до шпіона, то він живе на третьому поверсі.

ГІРЧИЧНИКИ

Поскаржився Харитон лікареві, що у нього болить поперек. Лікар дістав гірчичники.
— Прикладете отут,— повів ззаду по кожусі,— і як рукою зніме.
Через чотири дні знову приходить Харитон.
— От спасибі,— каже,— справді допомогло.
— То чого ж ви прийшли?
— А щоб гірчичники зняли.
Очі в лікаря полізли на лоб. Оце, думає, випекло до самих кісток.
Повертається дядько, а в нього гірчичники на кожусі.

ВІДПОЧИНОК

Каже жінка своєму чоловікові:
— Знаєш, Микито, якщо ти заморився, то не йди сьогодні на роботу — викопаєш дома новий погріб та й відпочинеш.

БІДНІ БИЧКИ

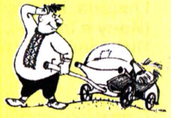

Давно це було. Поїхав селянин у поле бичками. А тут дощ як уперіщить. Довелося вертатися назад. У яру перед селом дорогу перетяла велика калюжа. Загруз у ній віз по самі колодки.
Селянин розпріг бичків, вигнав на берег, а сам узявся за дишло, понатужився та й витяг воза з калюжі. Потім сів на березі, витер лоба, важко зітхнув та й каже:
— Бідні бички, як же їм було витягти того воза, коли я його сам ледве витяг.

Сатиричні мініатюри

КРАЩЕ ПІЗНО НІЖ НІКОЛИ

Як вбіжить до магазину
За горілкою дитина.
Продавщиця натяка
Ще й відносно «Дубняка»
Та і пляшку «Звіробою»
Радить нишком взять з собою.
І коли вже дасть півлітри,—
Зауважить: — Носа витри.

В. ЮХИМОВИЧ.

м. Вінниця.

«Перець» № 9, 1959 р.

ФІГУРА

Він на підлеглих бризка слиною,
Все ходить з пикою похмурою...
Хоча й не встиг ще стать людиною —
Зате ж якою став фігурою!..

Віталій ГУНЬКО.

«Перець» № 18, 1989 р.

ПЕРЕДМОВА

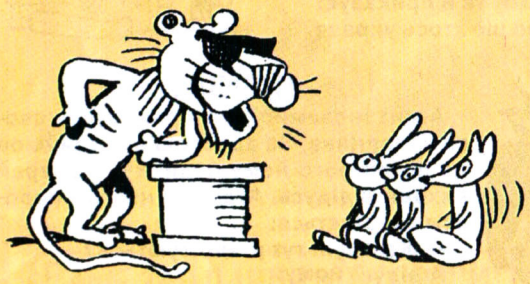

Лев, перш чим збори починати,
Дав довідку у декількох словах:
— Ми будемо на днях
Скорочувати штати.
А зараз — починаємо дебати.
Хто буде першим виступать?
Всіх можете,
Й мене, критикувать!..

До ранку всі просиділи
Й — ні слова.

Що значить —
Вдала передмова!

Кость ДЯЧЕНКО.

м. Сміла
на Черкащині.

«Перець» № 17, 1967 р.

РЕВІЗОР

Сім день Ведмідь принюхувавсь до страв:
І лишків, і нестачі — ні краплини
(Йому в їдальні, де ревізував,
Підклали меду й свіжої малини!).

Віктор СКАКУН.

с. Олексіївка
Сумської області.

«Перець» № 1, 1966 р.

Іван САВЛЮК

Ти марнотрат! Сім років тому купив цього вогнегасника, а ми досі ні разу ним не скористалися!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

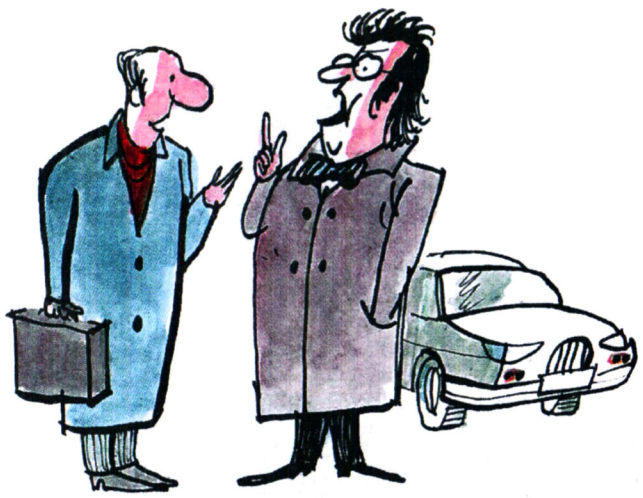

— За яку партію зараз голосував би? Я завжди голосую за партію Фігаро!

1922 НАШ ЛІТОПИС 2007

Владислав ШИРЯЄВ **(1989)**

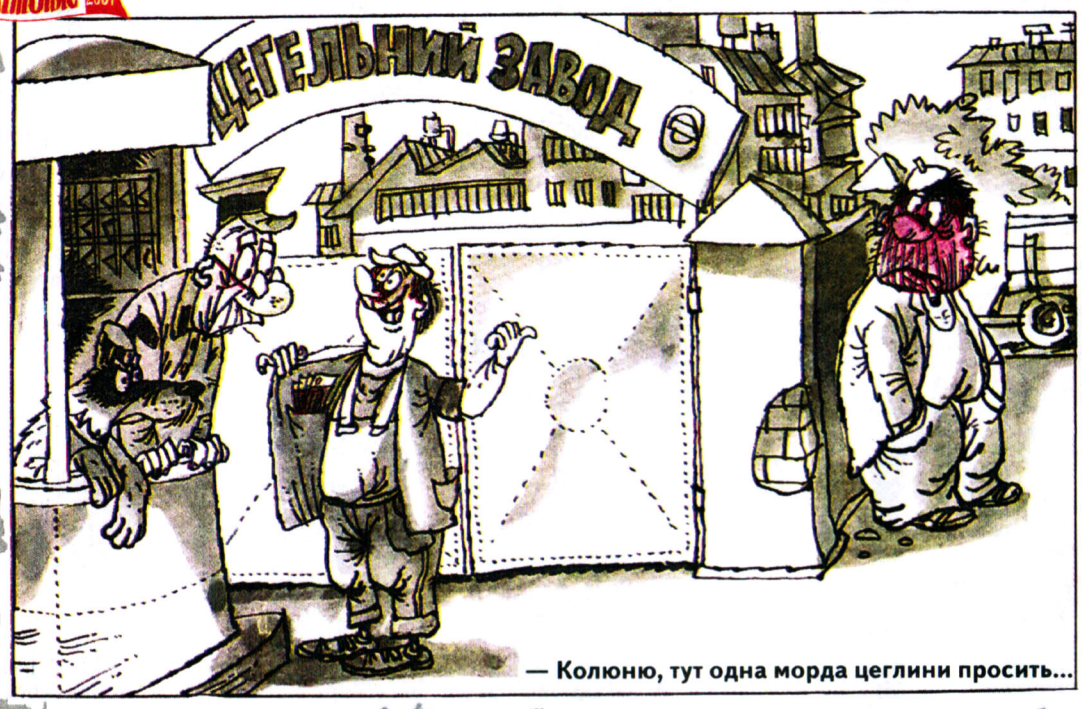

— Колюню, тут одна морда цеглини просить...

НАВЧИЛИ

Начальник в'язниці розповідає перевіряючим:

— А в цій камері сидить наша гордість. Коли він уперше потрапив до нас, то був зовсім неграмотним. Ми навчили його і читати, і писати. Тепер він сидить за підробку документів.

Сергій КРАСНОЩОК.

м. Ізяслів Хмельницької області.

Олег СМАЛЬ

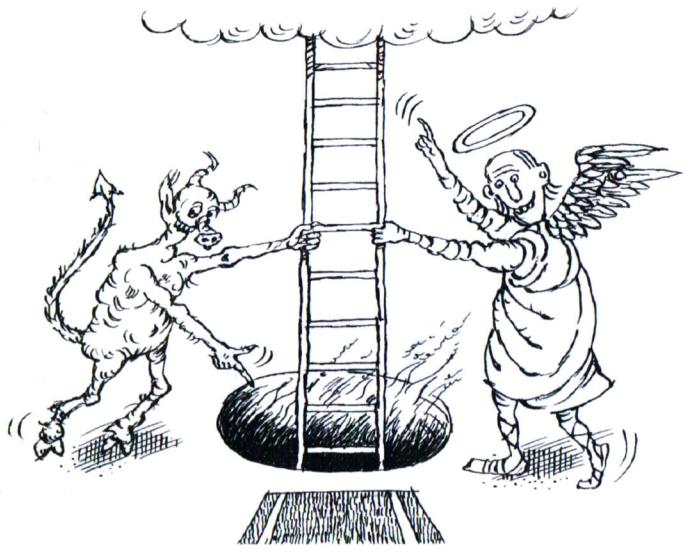

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Ще раз вийдеш на вулицю без грошей,— уб'ю!

УВАГА! УВАГА!

1 квітня ц. р. відбудеться чемпіонат країни з чиновничого багатоборства. В програмі змагань:

Академічна гребля під себе.
Стрибки з крісла в крісло.
Стрибки у вищі крісла з прогинанням.
Підсиджування (на час).
Відфутболювання відвідувачів.
Жим секретарки в закритому приміщенні.
Штовхання в спину того, хто має впасти.
Словесна акробатика (еквілібристика).
Метання грому й блискавок в підлеглих.
Повзання на животі по килиму начальника.
Верхова їзда на горбі підлеглих.
Баскетбол без глядачів.

Вхід за службовими посвідченнями.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Василя Казакова)

— Кажеш, хочеш те ж саме, що й він?!

1922 Наш Літопис 2007

СЛАБКІ — ЯК МАХОРКА

ГУМОРЕСКА

У наш цех на творчу зустріч відомий вчений припхався. Їхнє КаБе раніше космічну техніку клепало, так він із Байконура і не вилазив. Тепер там каструлі штампують, то дома сидить. Але космічні системи наші й американські знає, як свої вичовгані за роки перебудови черевики. Так про них і чеше, так і чеше. Тільки мовою сусідньої держави. Своєї він ні бум-бум. Йому «так легче».

А це по телевізору видатного банкіра показували. За три роки нашої незалежності його банк надбав на рахунку більше мільйонів, ніж у основоположника політекономії Карла Маркса було волосся в бороді. Знає він і про розквіт та занепад бірж, і як чавить банки інфляційним пресом держава, і хто, коли, де і що «відмиває». От тільки розповідає про це чужою мовою. Своєї він «не копенгаген». Йому «так проще».

Вчора мене сусід із собою до Палацу спорту прихопив — там видатних спортсменів-рекордсменів вшановували. Оту, що як розженеться та побіжить, то не те що австралійський страус не дожене, а й наш податковий інспектор Ниточка не перейме. Ну, й того, що як відштовхнеться та стрибне, то мало не до хмар долітає. Реактивним літакам нічого, а нижчі класом у дні змагань не літають, щоб він їм крил, бува, не пообчурхував.

Так оці спортсмени вже на всіх континентах змагалися. Якби на інших планетах стадіони були, то це їм саме час туди на змагання за перше місце вирушати. Все вони бачили, все знають, про все розповідають. От тільки української мови — ні в зуб ногою. Якщо глибоко вдихнуть та розженуться, то «А, Б, В, Г» ще можуть вимовити. Але як тільки до «І» дохо-дить, то не знають, де ту крапку — вгорі чи внизу ставити. Хоч обоє українці, але їм по-російському «какось прівичнєє».

Надивився я та наслухався отих учених, бізнесменів, спортсменів із депутатами та й думаю: «Які ж вони слабкі. Як махорка. Чужий посол до Києва прибуде і вже через півроку по-нашому шпарить. А ці себе вище паризької башти підносять, а вище жмеринського вокзалу не підлетять. Хто ж у світі їм повірить, що вони як слід космосом чи бізнесом опанують, коли на мову своїх батьків у них звивин не вистачає? Ні, таки слабкі! І таки — як махорка!»

Микола БОСАК.

«Перець» № 19, 1994 р.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ПЕРУКА — ручне прання.

АВТОКАРА — відмітка у талоні водія.

ГОЛОТА — учасниці конкурсу краси.

ТОМАТ — розкішно видана товста книга.

СУБСИДІЇ — суботні посиденьки.

ЛАЗНЯ — дірка в паркані.

АУДІЄНЦІЯ — показ нових авто «Ауді».

ЛІНОТИП — ледацюга.

Василь МОМОТЮК.

с. Росошани
Чернівецької обл.

1922 Наш Літопис 2007

Валерій ГОРБАЧОВ (1976)

— Просто рука не піднімається вам відмовити...

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БАГАТІ ПОДУЛІЛИСЬ ІЗ БІДНИМИ.

БРЕХІНГ.

ВІЧНА МЕРЗОТА.

РЕНЕГАД.

ГАМАНІТАРНА ДОПОМОГА.

ТРУТОВА ПАРТІЯ.

ПРИБИТКОВИЙ БІЗНЕС.

КОРИТОЛЮБЕЦЬ.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Сумської обл.

Жменька колючок

КАЗКА

Скакав Іван-царевич три дні і три ночі, і скакав би собі й далі, якби в нього скакалку не відібрали...

СЕКРЕТ

Батько тримає за спиною лозину і кличе сина-бешкетника:

— Іди-но сюди! Я щось тобі скажу по секрету.

— А нащо мені, малому, так багато знати,— відповідає Сашко.

ВОВК

— Ти чого не їси?— питає мати сина.— Ти ж сказав, що голодний як вовк.

— А ти бачила, щоб вовки їли моркву?

БУДИЛЬНИК

— Нарешті, Артеме, ти перестав запізнюватись на уроки,— каже вчителька.

— Це тому, що мама купила мені папугу.

— Але я казала, щоб мама купила тобі будильник.

— Ні, будильник мене не розбудить. Мама ставить будильник біля папуги. Будильник будить папугу, а папуга кричить: «Не будіть мене, дайте поспати!». І я прокидаюсь.

ЗАМОЖНО

Тетянка допитується:

— Мамо, а заєць заможно живе?

— Як — заможно?

— Ну, заможно, чи ні?

— Не знаю, мабуть, так.

— Ага,— підсумовує дівчинка,— значить, ходить у норковій шубі!

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

УЛЮБЛЕНЕЦЬ

Найсмачніші з кухні страви,
Молочко, ковбаска...
Все Васькові тут — по праву!
Їж, смакуй, будь ласка...
А Васько, ледачий котик,
Ніжиться в затишку:
— Від ковбас болить животик...
Упіймайте мишку!

Володимир ДІДКІВСЬКИЙ.

Про їжака, що жив на першій сторінці

КАЗКА

Жив-був у книжці на першій сторінці їжак. Він дуже пишався тим, що його ймення починається такою красивою буквою — Ї. І дуже любив усі Ї у цій книжці. Уночі, коли всі спали, він перебирався зі сторінки на сторінку і гукав:

— Усі Ї, які тут є! Запрошую вас на прогулянку. Вмощуйтеся між голками на моїй спині, я вас покатаю!

Букви Ї стрибали на їжакову спину і мандрували до родичів на іншу сторінку. Від радості їхні крапочки засвічувалися, наче ліхтарики. А може, як світлячки. А може, як зірочки. І їжаку від того було радісно. Бо коли над голками сяяли крапочки, сам їжачок ставав схожим на сонечко.

Добирався їжак до останньої сторінки і повертав назад. Знову перебирався зі сторінки на сторінку, розвозячи букви до своїх слів. Та одного разу хтось вирвав сторінку у тій книжці. Ту, де жив їжак.

Тепер у тій книжці ніхто не возить на прогулянку букви Ї. І їхні крапочки не світяться, ні як ліхтарики, ні як світлячки, ні як зірочки.

Світлана ПРУДНИК.

КАЛОША

Йшов наш дід в Золотоношу
Через річку, через лід,
Загубив з ноги калошу —
Отакий розгуба дід.
Навесні розтала крига,
Збіглись раки, збіглись риби
І питають:
— Що воно?
Підпливли ондатра й видра
Щука, окунь і форель
І сказали:
— Чи ж не видно?
Перекинувсь корабель!

Микола ПЕТРЕНКО.

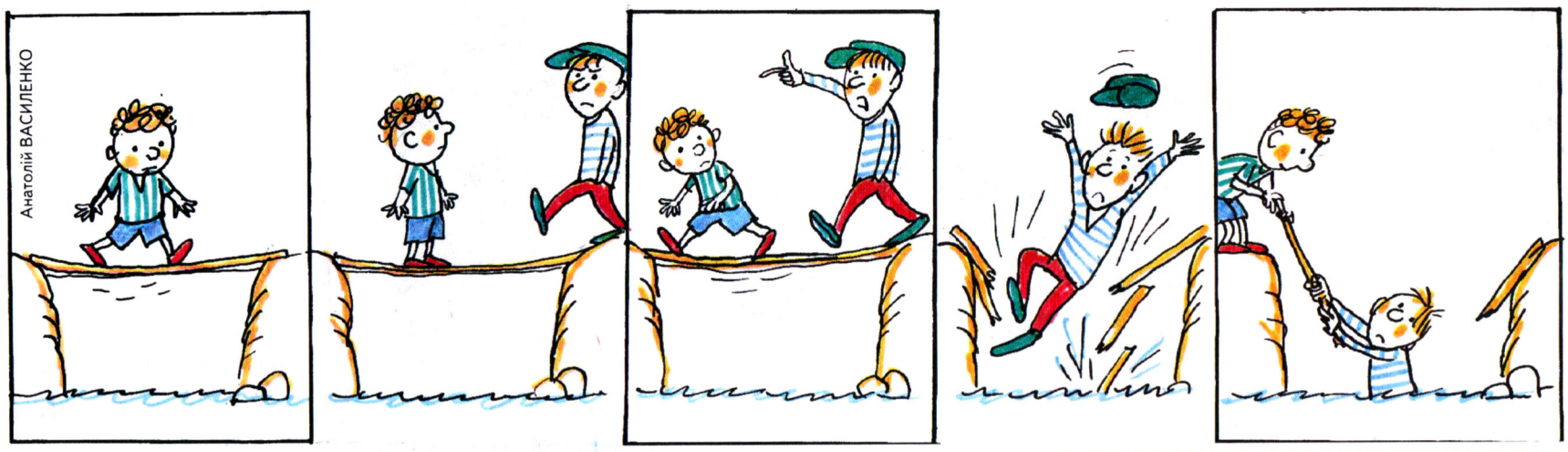

У САНАТОРІЇ

1922 НАШ ЛІТОПИС 2007

Як по всім санаторії
Вже погасли вогні,
Він шептав біля моря їй:
«Ми, кохана, одні...

Глянь — для нас хвиля піниться
І біжить по піску!..»
Він — директор із Вінниці.
А красуня — з Баку.

Стрілись під кипарисами,
Далі геть від людей...
В нього — пузо і лисина.
В неї — двоє дітей.

Він цілує, аж міниться,
В щічку ніжну, м'яку...
Жде дружина у Вінниці.
Чоловік жде в Баку.

Дать би їм по потилиці
За любов отаку —
І тому, що із Вінниці!
І отій, що з Баку!

Іван НЕМИРОВИЧ.

«Перець» № 13, 1959 р.

СИНАША

Приїхав у своє село
Із города синаша,
І від порога заявив:
— Дай порубать, мамаша!

На сина очі підвела
Отетеріла мати:
— У мене зараз, як на гріх,
Нема чого рубати.

Оце провідував мене
Онук учора, Вова,
То він, спасибі, порубав
Мені всі чисто дрова...

Синок осікся, а тоді:
— Поїсти дайте, мамо...
— Отак, синочку дорогий,
І говорив би прямо!

А то приїхати не встиг
Погостювать в суботу —
І вже хапаєшся мені
Одразу за роботу...

ЗАПРОШЕННЯ

Хлопчина стука до сусіда:
— Просили тато дуже вас,
Щоб ви із тіткою сьогодні
Прийшли увечері до нас...

— А що таке у вас там буде! —
Сусід питає з-за дверей.
— Сьогодні в тата іменини
І він запрошує гостей.

Всі будуть пити і гуляти,
Хтось переп'ється, упаде,
А потім бійка розпочнеться,
То й вам також перепаде...

Олесь ЖОЛДАК.

1963 р.

Володимир ГОНЧАРОВ **(1976)**

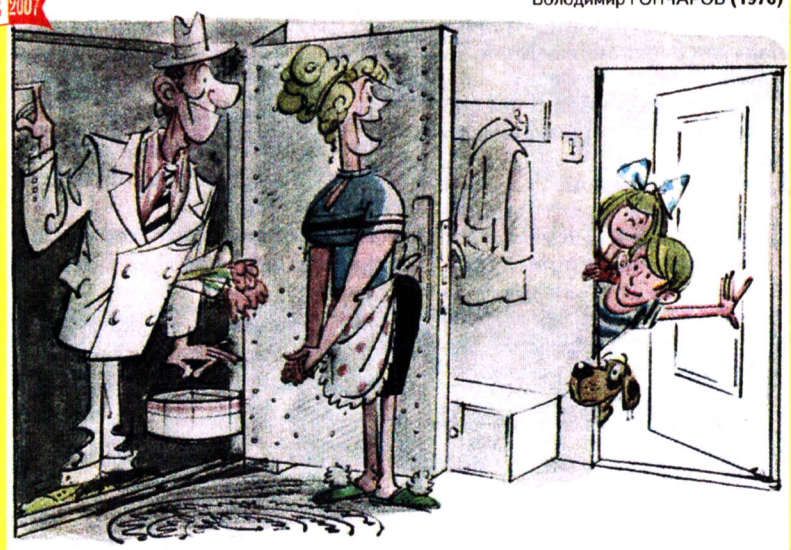

— Дітки, швидше сюди! Подивіться хоч раз на тверезого тата!

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ **(1974)**

Страшне перо не в гусака...

«На свинофермі нараховано 86 свиней, а у бухгалтерії на одну більше».

(З акту ревізійної комісії).

«Прошу прийняти міри до мого сусіда В. М. Йосипенка. У нього в хозяйстві є жінка, діти, два кабана, корова, і всі вони постоянно п'янствують».

(Із скарги).

«Комунгосп запрошує на роботу:

робітника по відлову бродячих собак, кочегарів, мулярів і столярів».

(Із оголошення).

«Слухали заяву пенсіонера П.

Ухвалили: задовольнити заяву тов. П. кирпичом і дати йому на зуби 150 грн.».

(Із протоколу сільради).

«Сьогодні, 14 квітня на стадіоні «Явір» состоїться футбольний матч. Грає духовий оркестр».

(Із оголошення).

«Рябко, побачивши вовка, злякався і загавкав, дід теж».

(Із учнівського твору).

З колекції Миколи БОНДАРЯ.

Кіровоградська область.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У другому номері «Перця» було надруковано карикатуру Василя Фльорка: чоловік стоїть перед тріумфальною аркою, на якій висить знак «Попереду тупик». Ось такий у художника іронічний погляд на сьогоднішні українські реалії. Врешті саме вони і надихнули автора на цей малюнок.

Хоча могло бути й інакше. Але у нас чомусь весь час виходить не так, як у добрих людей. Завжди ми вибираємо не ту дорогу.

Незважаючи на ювілейні клопоти, журі конкурсу уважно розглянуло усі підписи читачів і майже одностайно визначило переможців. Ними стали: **Олена ПАПІРНЯ з м. Овруча, що на Житомирщині:**

«Туди смик, сюди смик,
Знов попереду тупик!»,

Микола ЖУРЖАНЕЦЬ з смт Маньківки на Полтавщині:

«Там, де сварка,
Не допоможе й арка»,

та Андрій ГРУШУВАХА з м. Барвінкового на Харківщині:

«Картину маємо гірку:
І переможці в тупику».

Вітаємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Миколи КАПУСТИ з м. Донецька.

На переможців чекають призи.

КРОСВОРД «85»

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

1. Європейська назва державного урядовця у феодальному Китаї.
6. Віршований комплімент жінці.
9. У грецькій міфології богиня родючості й полювання.
10. Людина, яка багато й сумлінно працює.
11. Смола, якою послуговуються для збереження таємниць.
13. Прихильник демократії.
14. Переконання.
15. Можна надіти не лише на вола, а й на народ.
16. Сучасні музичні та вокальні «шедеври».
18. Місце, де «нема ні місяця, ні звізд», як переконався Еней, забравшись туди.
19. Мала планета Сонячної системи, названа на честь піонера повітроплавання.
21. Імовірність удачі.
24. Підступний ворог гірників.
25. Гуцульський танок.
27. Електричний родич акули.
30. Для студента і повара — це різні речі.
32. Привласнення чужого.
34. Нешаноблива назва пишного волосся.
36. Сибірська ріка з дуже теплою назвою.
37. Бойове шикування давньої піхоти на голові сьогочасної жінки.
39. Відправник листа.
43. Український художник, удостоєний місця на першій поштовій марці України.
44. Грецькою мовою просто комора, але яку роль грає в охороні здоров'я!
45. Схильність вважати дійсність кращою, ніж вона є.
46. Підкупність і продажність серед державних діячів та урядовців.

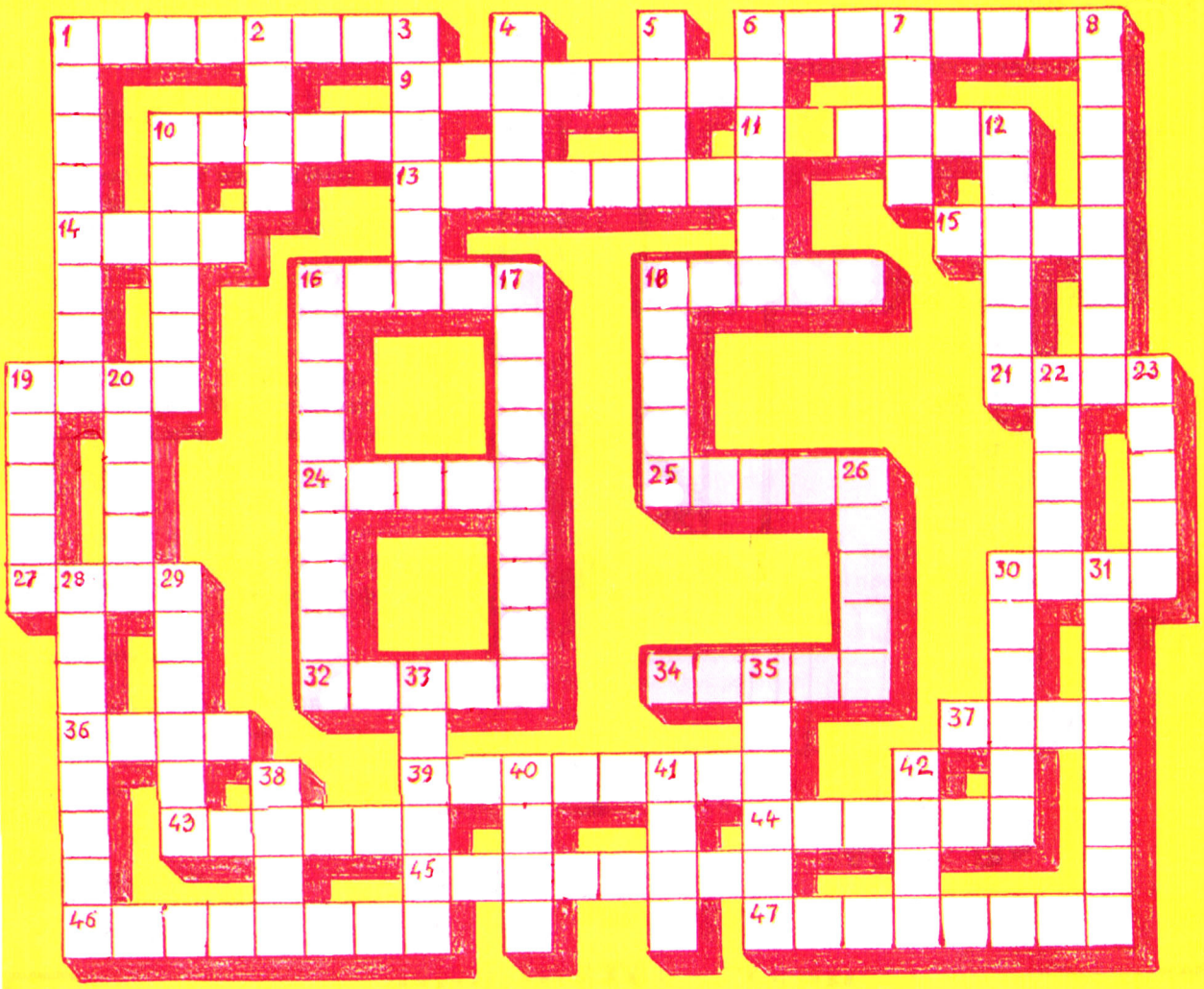

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Український письменник, сатирик і гуморист, протягом 40 років — головний редактор журналу «Перець».
2. Повний порядок не лише в бухгалтерії.
3. «Слуга народу».
4. Дуже малий, колись навіть думали, що неподільний.
5. Використання засобів масової інформації для створення іміджу.
6. Уміла й досвідчена в певній галузі людина.
7. Страва зі шматочків м'яса й овочів.
8. Американський президент.
10. Світильник на високій ніжці.
12. Угорський танець.
16. Різновид столового посуду, що має вигляд неглибокої миски або глибокої тарілки.
17. Срібна держава.
18. Державна установа, завдяки якій цей кросворд потрапив до редакції «Перця».
19. Хижа кішечка, прозвана сніговим барсом.
20. Американська рослина, яка цвіте один раз у житті.
22. Внесок кашалотів у парфюмерне виробництво.
23. Дрібна риба родини карпових.
26. Посудина для домашнього вжитку.
28. Ватажок антикріпацького повстання в Україні в XIX ст.
29. Президент США, один із натхненників «холодної війни».
30. Валютна повія.
31. Межа допустимого відхилення ваги та проби монети від законної норми, встановленої державою.
33. Байдужість.
35. Цупкі і пружні килимки.
38. Спосіб картярного шахрайства.
40. Місто, районний центр на Волзі у Тверській області РФ.
41. Осінній сорт яблук.
42. Гусячий внесок у розвиток літератури.

Склав Віталій ТЕРЕЩЕНКО з м. Львова.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 3

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Кажан. 2. Розум. 5. Мотузок. 7. Серп. 8. Сито. 9. Коза. 11. Жаба. 13. Квасоля. 15. Роса. 16. Міст.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Колос. 3. Масло. 4. Луна. 5. Мороз. 6. Книга. 9. Комар. 10. Гуска. 12. Атлет. 13. Коса. 14. Ятір.

ІНТЕРСМІШИНКИ

ВРЕШТІ-РЕШТ...

В розпал сварки із дружиною розлючений Бредлі питає:

— Дорогенька, скажи мені врешті-решт, хто командує в нашому домі: ти чи твоя мама?

УМОВА

Техаський мільйонер отримав факс: «Якщо до ранку не залишите під мостом мільйон доларів, негайно ж уб'ємо вашу дружину і тещу!»

Вранці викрадачі знайшли під мостом таку записку: «Спочатку виконайте обіцяне, а винагорода — після цього».

ПОБОЮВАННЯ

Два джентльмени добираються до вокзалу.

— Сер,— звертається один до свого супутника,— скільки часу лишається до відходу поїзда на Манчестер?

— Десять хвилин, як за моїм годинником, сер.

— А за моїм — тільки п'ять...

— Боюся, сер, що ви на нього вже не встигнете.

ПЛУТАНА АРИФМЕТИКА

— Пане лікарю,— питає Франческа,— чи можна родити дитину після сорока?

— О пані, як на мене, то слід би на сороковому й зупинитися.

РЕЧІ ЧОЛОВІЧОГО ТУАЛЕТУ

Із поліцейського рапорту: «При огляді були знайдені різні предмети чоловічого туалету: взуття з лівої ноги, гребінець, порожня пляшка з-під віскі, джип, збитий електричний стовп. Джип знаходиться у дуже важкому стані».

А ЧОМУ Б І НІ?

— Ну як ти можеш,— питає ошелешений Рой дочку,— уже виходити за нього заміж, якщо тільки три дні із ним знайома?

— Ну то й що? Моя подруга Крісті ходила з ним цілий рік і розказала мені все.

З ДЕСЯТОГО

— Я впав із вікна квартири, що на десятому поверсі,— каже Луїджі.

— Десятий поверх? І лишився живий? Це неможливо!

— Чому б то — неможливо?! Мені просто пощастило — упав не на тротуар, а на підлогу в кухні.

ВСТАВАЙ!

Чоловік і жінка посварились і почали спілкуватися записками. «Мері, розбуди мене о сьомій»,— написав чоловік. Уранці він прокинувся о дев'ятій і знайшов записку: «Вставай, уже восьма».

Підготував Д. МИТЮК.

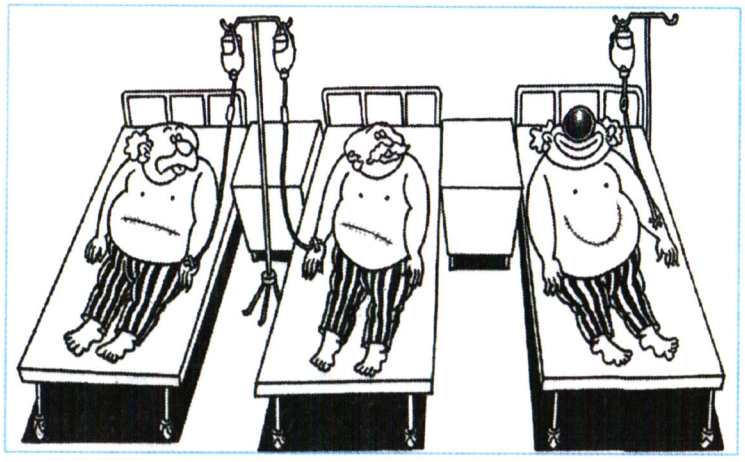

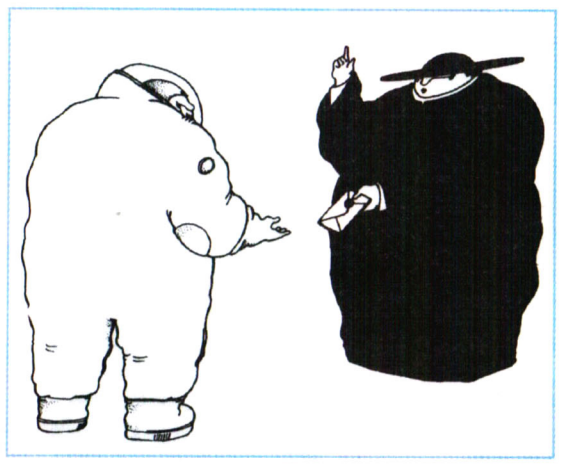

Дейв БАРІ (США)

КУПІВЛЯ ПО-ЧОЛОВІЧОМУ?

Історію походження мистецтва купівлі вчені прослідкували аж до праісторичних часів. Тоді це дійство звалося мисливством, і первісна людина робила заявку на покупку, малюючи на стіні печери кавалок м'яса в подобі бізона. Після того вона вирушала в дике довкілля, знаходила жаданий об'єкт і робила покупку, гамселячи ломакою бізона по голові. Той примітивний покупець не торгувався, не цікавився, чи бізон продається, не вишукував у ньому ганджі. Просто рішав бізона і тягнув його додому, зупиняючись лише для того, щоб оддухопелити первісних перекупників, які неочікувано з'являлися з наміром заставити його прийняти угоду, за якою він мав би стати їхнім постачальником.

Ось чому навіть нині, коли йдеться про покупки, більшість чоловіків — це мисливці на бізонів. Вони не вагаються, просто беруть бика за роги. Заходжу до магазину уже тримаючи на прицілі цілком конкретну мету: придбати електронний пристрій, який у мене уже є, але не з такими можливостями, як нова модель. На якійсь розпродажі одразу ж оснастився новим сотовим телефоном, який, на додаток до його прямого призначення, можна ще використовувати для того, щоб отримувати е-мейли, робити вкрай нікудишні фото.

Моя дружина не може збагнути, нащо мені той телефон. Але кожен приятель, якому його показую, одразу ж погоджується, що то річ життєво необхідна. Із моїм приятелем Робертом, який має таку саму штуку, відкрили, що теоретично можу радіосигналом передати свою адресу й телефонний номер з мого на його телефон. Кажу: «теоретично», бо не можемо зробити цього практично, навіть якщо на відстані кроку один од одного марнуємо десять хвилин, безуспішно натискуючи різні кнопки і показуючи телефони один одному. Кілька жінок із цікавістю спостерігали за нами. Вони вважали, що було б значно легше просто усно сказати ті повідомлення. А це, як на нас, означало бездумне нехтування можливостями телефону.

Хочу сказати, що придбав цей телефон стандартним чоловічим способом — сміливим, рішучим, блискавичним, наскоком. А моя дружина, зайшовши в крамницю, марнує неймовірно багато часу ні на що. Просто базарує! Вона може мало не цілий день розглядати поштові конверти, листівки та авторучки. Завжди купує щось отаке, бо постійно розсилає листи своїм приятелькам, які пишуть їй, щоб подякувати за те, що вона їм написала, на що вона в свою чергу відповідає і т. д.

Отже, не можу базарувати разом із нею. Навіснію. Якщо маю потребу в поштовому приладді, то — бах! — хапаю се, те і стільки-то. Звичайно, мені ні до чого те причандалля, бо ніколи не пишу листів. Якщо схочу щось якомусь приятелеві повідомити, то просто зателефоную. Чи перешлю, якщо зможу... Якось одного разу може ж таки удасться використати ту функцію мого сотового телефону.

Переклад із англійської.

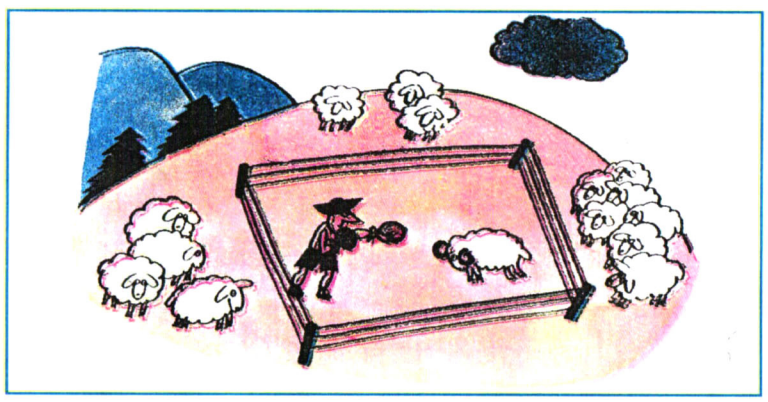

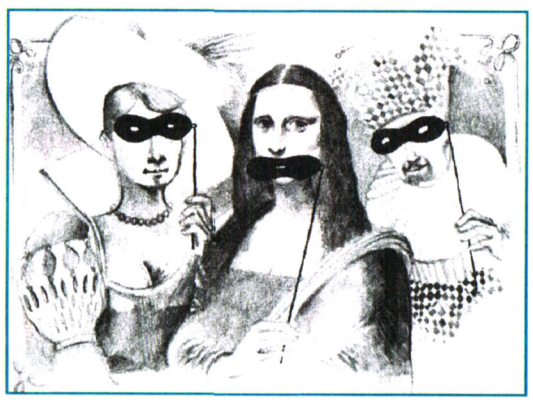

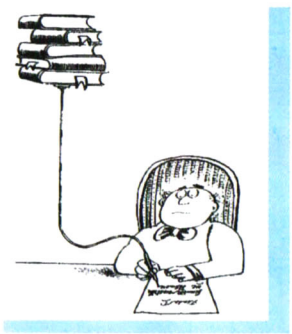

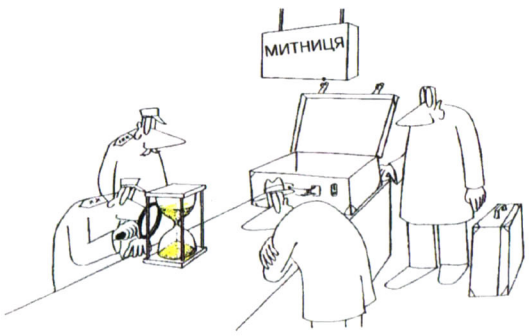

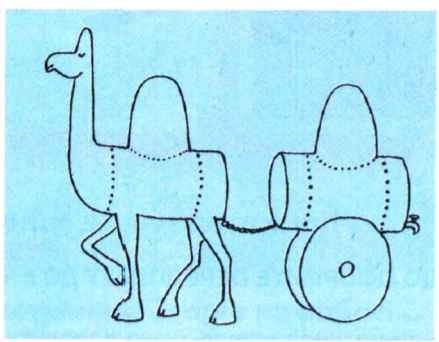

ПЕРЕЦЬ № 4 (1575)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво "Преса України"
та редакція журналу
"Перець".

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного
отримання гонорару прохання
разом із творами надсилати
копію довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера
та вказати дату народження.

Здано до набору 07.05.2007.
Підписано до друку 22.05.2007.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 10820 прим.
Зам. 0110704.
Ціна договірна.
© "Перець" 2007 р.
Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: http//uamedia.
visti.net/perez/

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
"Преса України".
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Олександр НІКІТЮК

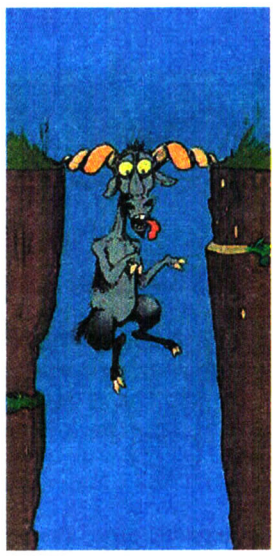

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Це внучка рік тому в калюжі тритончика знайшла!..

Віктор ПОПОВ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ну й занесло ж тебе!..

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

— Щоб якось вижити, довелося змінити спеціалізацію.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олексій КОХАН

Андрій САЄНКО

Євген ХУДАЄВ

4 820012 960675 04

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!